

[Jens Thomsen.]

Lønsspørgsmaal; Arbejdstempoet er ogsaa en vigtig Faktor, og de heldigvis faa Arbejdere, der er ligeglade, om de kan beholde Arbejdet eller de skal gaa deres Vej, er det vanskeligt at skaffe vedvarende Arbejde til, og i de Tilfælde staa ethvert Udvalg næsten hjælpeløst. Men hvis Nødhjælpsarbejdet som hidindtil betales bedre end Landbrugsarbejdet, kan man heller ikke med Rimelighed forlange, at Arbejderne ikke skal søge dertil i Stedet for at udvise Flid for at beholde det lavere lønede Arbejde, men derigennem kommer de jo ogsaa ud i Arbejdsløshedsrisikoen.

Udvalget bliver efter min Mening stort nok, naar det bestaar af 3 Medlemmer. Valgmaaden synes jeg er noget uheldig. Hvis man lod Kommunalraadene vælge samtlige 3 Medlemmer efter Forholdstal, blev de forskellige politiske Opfattelser repræsenteret i Udvalget. Den ligelige Repræsentation kan slaa fejl under den foreslaaede Valgmaade, men jeg ser dog ingen større Fare for, at det vil ske.

Efter min Mening bør den i Lovforslaget fastsatte Aldersgrænse absolut fjernes, hvad der jo ogsaa har faaet Tilslutning fra et Par af de ærede Ordførere.

Et Par af de ærede Ordførere har ogsaa udtalt Ønske om, at der oprettes lignende Udvalg i Byerne, som der efter denne Lov vil blive oprettet i Landkommunerne. Jeg tror ikke, dette er formaalstjenligt. I hvert Fald tror jeg, at man, hvis man vil gaa dertil, paa Forhaand maa være klar over, at Hvervet som Udvalgsmedlem da ikke kan være baade frivilligt og ulønnet.

Aksel Larsen: Jeg finder, at dette Lovforslag i hele sin Tendens og Udformning er meget uheldigt, det er reaktionært. Jeg har ikke noget imod, at man foretager Foranstaltninger til Fremme af Beskæftigelsen paa Landet, men jeg tror, det var bedre at gøre noget grundlæggende, nemlig at forbedre og forandre Landbrugets Kapital-, Drifts- og Arbejdsforhold. Gjorde man det, vilde Spørgsmaalet om Arbejdskraft til Landbruget løses udmærket uden saadanne Foranstaltninger som de her foreslaaede.

Jeg sagde, at Lovforslaget var reaktionært, og det vil jeg gerne komme lidt nærmere ind paa med Henvisning til §§ 4 og 5.

Det fremgaar ganske klart af § 4, at hermed er alle overenskomstsmæssige Lønninger, alle faglige Tariffer i Landkommunerne, i hvert Fald ved Landarbejde, slaaet ihjel. Der staaer intet som helst om, at de paagældende Udvalg har nogen Pligt til at tage Hensyn til, hvilke Lønninger der gives. De skal finde ud af, hvem der i Kommunen er arbejdsledige, finde ud af, hvem der har Brug for Arbejdskraft, og saa skal der anvises de arbejdsledige det paagældende Arbejde uden Hensyn til, hvor stor eller maa-ske rettere hvor lav Lønnen er. Det staaer der i § 4. Det er understreget ekstra ved Bestemmelsen om, at hvis der blandt de arbejdsledige er Forsørgere, skal de have det Arbejde, for hvilket de højeste Lønninger betales. Dette behøver ikke at betyde, at disse Lønninger er høje. Derimod skal Ikke-Forsørgere have det Arbejde, for hvilket de laveste Lønninger betales.

Der skal altsaa gennemføres det Princip, at man skal gaa for, hvad Herren vil give. Derfor er dette Lovforslag i Forbindelse med det Lovforslag, jeg tidligere har udtalt mig om, et Fremstød mod Arbejdernes Levforhold og et Fremstød mod Fagbevægelsen. Man gaar konkret i Gang med at likvidere Fagforeningerne paa Landet.

Det er muligt, at man vil henvise til, at der i § 2 findes et Par Linier, hvori der staaer, at Udvalget skal iagttage Arbejdsløshedslovens almindelige Regler om offentlig Arbejdsanvisningsvirksomhed. Jeg tror imidlertid ikke, at dette er nogen reel Indvending mod den Karakteristik, jeg har givet af § 4. Jeg kan naturligvis ikke vide, hvordan Ministeren agter at udlægge dette i sit Cirkulære om Lovens Praktisering, om han kun vil henholde sig til den offentlige Arbejdsanvisningsvirksomhed, til dens, om jeg saa maa sige bureaukratiske Side, eller om man vil beskæftige sig ogsaa med Realiteterne vedrørende Løn, Arbejdsforhold, Arbejdstid o. s. v. Men jeg ved, at i Forvejen er netop Arbejdsløshedsloven formet saa elastisk, saa udflydende og forsynet med saa utallige Forbehold i alle Retninger, at der intet som helst er til Hinder for og intet som helst vil kunne være til Hinder for, at et Udvalg i en Landkommune vil opfatte det som sin væsentligste Opgave at slaa Fagbevægelsen i vedkommende Landkommune ihjel.